

Og ikke nok med det: Som vi har hørt flere andre ordførere være inde på, sker der også det, at når man klemmer så mange børn sammen på et så lille areal, er der en større grad af sygelighed, børnene bliver mere syge, og det er selvfølgelig ikke så godt. Men det er jo en af de ting, regeringen har lært at leve med.

Vi er i Fremskridtspartiet som sagt helt uenige i den strategi og den filosofi. Vi har i Fremskridtspartiet den opfattelse, at børnefamilierne skal have bedre forhold, ligesom alle andre grupper i samfundet burde have bedre forhold; men vi mener ikke, man skal klientgøre det at have fået børn. Man er ikke blevet et socialt tilfælde, fordi man er blevet forælder, det ved jeg af egen erfaring. Det er ikke sådan, at dagen efter, at man har fået børn, er man pludselig blevet et socialt tilfælde. Det er man ikke.

Vi ved også, at langt, langt, langt de fleste forældre klarer jo fint det at have børn, og for dem er det en stor gave at have fået børn. Men tilbage er der så en lille bitte, bitte gruppe, som ikke helt kan håndtere tingene. Jeg synes, det er meget vigtigt, at man sætter meget mere ind over for den gruppe, end man gør i dag, og her er jeg både objektivt og også subjektivt helt enig med regeringens redegørelse. Det er lige præcis et af de områder, hvor vi skal tage fat, vi skal øge koncentrationen om de familier, der har brug for hjælp.

Men det, man så skal gøre, er ikke at lave nogle generelle ordninger, der bevirker, at endnu flere kommer i den situation, at de har behov for at være med i den nye ordening. Man skal tage konkret fat i dem, der har et konkret problem, og så skal det være hjælp til selvhjælp, til problemerne er løst. Man skal altså fjerne årsagerne til problemerne og ikke, som man hidtil har gjort, bare give en pose penge mere og så håbe på, at det går. Det gør det selvfølgelig ikke, og i øvrigt har vi jo i Fremskridtspartiet den opfattelse, at det slet ikke hjælper, at man bare deler penge ud til alt og alle.

Sagen er jo, at børnefamilierne gennem de sidste mange, mange, mange generationer har kunnet klare sig selv. Man kan undre sig over, at det overhovedet har kunnet lade sig gøre, og jeg tror egentlig også, at der er børnefamilier i dag, der undrer sig over, hvordan deres forældre, bedsteforældre og oldeforældre klarede situationen, for i dag er det jo blevet sådan, at man pludselig slet ikke kan klare sig uden alle de tilskud fra det offentlige. Alene en lille smule tale om, at man vil begynde at justere nogle af

tilskuddene, vækker jo et ramaskrig i befolkningen.

Vi har i Fremskridtspartiet den opfattelse, at man skal slippe friheden løs. Vi skal give forældrene valgmuligheder, og vi skal give forældrene ret til selv at disponere over deres eget liv, deres egen fremtid og deres egen familie. Det skal ikke være sådan, at man kun kan være med i de sociale velfærdsgoder, hvis man passer præcis ind i nogle bestemte mønstre. Man skal selv have lov til at vælge, og det betyder, at folk i langt højere grad selv skal have lov til at disponere over den løn, de nu en gang tjener for det arbejde, de udfører.

Vi skal også være opmærksomme på og slå en streg under, at ansvaret for børnene er forældrenes, selv om jeg godt ved, at et stort flertal her i Folketinget gør, hvad de kan for at fratage forældrene det ansvar. Men det er nu engang forældrenes ansvar, det skal være forældrenes ansvar, og derfor skal den eneste rolle, det offentlige skal have i den sammenhæng, være at give forældrene mulighed for at påtage sig det ansvar i stedet for at tage ansvaret fra forældrene. Sagen er jo, at forældrene gerne vil gøre meget mere for deres børn, men at de ikke kan det, bl.a. på grund af de mange love, skatter og regler og den ideologi, der hersker herinde.

Sagen er jo, at man ikke hjælper børnefamilierne ved at give flere tilskud og ved at give flere offentligt betalte ordninger, som der også lægges op til her, for hvad er det, man i virkeligheden gør? Jo, det svarer fuldstændig til, at man på en kold vinterdag tisser i bukserne for at prøve at holde varmen. Og hvor lander regningen for disse nye tilskud og nye offentligt betalte ordninger? Den lander selvfølgelig hos skatteyderne, og hvad er det for en gruppe skatteydere, der typisk har det største potentiale til at aflevere nogle skattekrone? Det er jo børnefamilierne. Det er hos dem, man trækker pengene op af lommerne igen. Det hele er bare ét stort cirkus, hvor man lader pengene køre rundt, og sagen er fuldstændig, som når man tisser i bukserne en kold vinterdag: Det kan godt være, det bliver varmt et kort øjeblik, men det bliver meget værre bagefter.

Skive for skive eller, om man vil, skridt for skridt har man simpelt hen presset store grupper af befolkningen ud i tilskudsafhængighed, så man er sikker på, at man får de stemmer ved næste valg, for uden de tilskud tror mange ikke, de kan klare sig. Det kan også stilles sådan op,